

Lászlóffy Aladár
MÁSVILÁGI LEVÉL

Kabdebó Tamásnak

Az író Írországból ír -
s mint könnycsepp a szálon,
telefondrótokon a hír,
esősidőben az álom -
megjön a levél: barátom,
te láttad álom-halálom.

Nincs részlet, halál-ok, se vér,
hogyan nyakon vagy vállon...
hogyan sorsom elítél, vagy kér,
vagy csak alányom.

Hogy sirattál, köszönöm,
hogyan szenvedtél, bánom.
Vagyok Erdélyországban ír,
s holtomban ha elönt egy álom,
miatta azonnal elönt a pír:
nyomorult feltámadásom.

Vasadi Péter

RETRO - IV.

„Nekidőlve a falnak, áll a virrasztó.”
Hűvöslángú hajnalba mered.
„Zsákszívében” az éj lemerült,
„alján csillagnehezéssel.”
Nem nyomul semmi a helyébe.
Fölülről nem fátyoloz alá
rájalebenyként, alulról nem
domborodik föl. Nem árad a fény sem.
Nem nyilaz körbe sugár.
Beméri magát a virrasztó.
Áll üresen, egyedül. Boldog.
Nem rezzen. Nem gondol. Nem
sóvárog semmi után. Néz. Látja,
amint reggel nyílt ki a hajnalból.
Zümmög benne az utca; és
sípszó, vascsörgés, dobütem.
Bent az üresség. Mért féltek tőle.
Mi más lenne az ember:
térfogat, csönd, várakozás, engedelem.
„Lebegése maradt” benne a „fájára
szögezettnek”, csak lebegése; s bár
„Utolsó röptéről... véres emlékei
vannak”,
cipője után nyúl „elhamvadt vállai közt.